

... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măriri
 Spre soare ni-e gândul și mergem
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jert'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

... ..
 GHEORGHE COSBUC

CUPRINSUL:

<i>Țara Visurilor Noastre</i>	Către cititori și colaboratori	1
<i>Aurel Ghender</i>	Grăciunul sârmanilor	2
<i>Ionifă Buftea</i>	Colindul Moțului	3
<i>Mihai Dumbravă</i>	Păstorul	3
<i>Eugen Groza</i>	An ce vii să bați la poarta vremii	4
<i>Lucia Maior</i>	Sentimentul religios	5
<i>Sandu Balmoșan</i>	Singurătate	7
<i>Victor Seleş</i>	Unirea	8
<i>Aetfub</i>	Epigramă	9
<i>Ioan Șereș</i>	Hristos	10
<i>Aetfub</i>	Epigramă	10
<i>Nana</i>	A tremurat o coardă	11
<i>Mircea Bena</i>	Autobiografia	12
<i>Aetfub</i>	Epigramă	13
<i>Șt. Cioroianu-Pai</i>	Dorință	14
<i>Valentin Dunăreanu</i>	Sunt atât de singur	15
<i>I. Chioreanu</i>	Epigramă	15
<i>Aetfub și Sandu Balmoșan</i>	Epigrame	16
<i>Gheorghe Coșma</i>	Amintiri ?	17
<i>Dorin Fulea</i>	Cântec trist	21
<i>Elena Nicolau</i>	A mai trecut o vară	21
<i>Daf</i>	Epigramă	22
<i>Toa</i>	Zădărnicii	23
<i>Octavian Popa</i>	Epigramă	23
<i>Anița Carmen Feodora</i>	Adela	24
<i>Radu Cârpinșanu</i>	Doina	26
<i>Dan Radu Ionescu</i>	Hotar în răsărit	27
<i>Maria Bistra</i>	Somn ușor	28
<i>Teofil Barbură</i>	Anul nou	29
<i>Girișanu</i>	Cu valurile 'n luptă	30
<i>Elena Nicolau</i>	Liliacul	31
<i>Octavian Popa</i>	Eroilor	32
<i>Augustin Cosma</i>	De vorba cu ... Talentul	33
<i>Gigi</i>	Moș crăciunul copilăriei mele	38
<i>N. I. Brebenel</i>	Prinos	40

Tara Visurilor Noastre

Anul VI. Ianuarie-Februarie 1942 No. 1 - 2

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

Către cititori și colaboratori

Rugăm pe iubiții noștri cititori și colaboratori să ne înțeleagă și împărtășească durerea ce ne cuprinde, siliți fiind a scădea în loc de-a mări numărul paginilor revistei, rămânând, cu fiecare număr, tot mai multe pagini de viață simțită și trudită, nepublicate: nu e vina voinței noastre, ci a neputinței de-a lupta, atât de neajutați, cu greutatea vremii și ale neînțelegerii rosturilor într'adevăr mântuitoare ale „Țării Visurilor Noastre”, din partea celor ce ar putea ajutarea și mântui în măsura înțelegerii.

Din vară, de când am stabilit prețul abonamentului, viața și tiparul s'a scumpit atâta, încât de am dubla abonamentul, n'ar fi exagerat, mai ales ca nu avem nici 500 abonamente a 200 Lei. Ne putând însă, în cursul anului, spori abonamente, — suntem nevoiți a *reduce numărul* paginilor, scoțând număr dublu, și pentru deosebirea de preț a copertei.

Nu mai putem tipări revista pe hârtie velină: pentru neputința librarului de a o găsi în comerț.

A noastră pe lângă durerea de-a fi siliți să facem ce putem, nu ceea ce vrem, este doar truda și munca împreunată cu mângăierea de-a descoperi, forma și iniția în tainele desăvârșirii atâtea talente reale, ce s'ar putea pierde: silindu-le puterea sensibilității vii dintrânsii spre meleaguri, ce nu i-ar duce nici spre binele lor, nici spre al neamului.

Dar strigătul nostru, oricât ar fi și de durere, nu e

nicdecât de desnădejde, ci de încrederea în noi și în cei ce înțelegându-ne ne vor ajutama; ajutorându-se pe sine și nădejdea neamului spre a înfăptui în noi și'n jur de noi.

Țara Visurilor Noastre

Crăciunul sărmanilor

A sosit la noi în țară
Pe-un cal alb, Crăciunul iară...

— — — — —

In căsuța aruncată
Intr'o margine de sat,
Mama străjue la vatră
Copilașii s'au culcat.

Geme viscolul afară,
Focul bubuie 'nfricat
Flori de-argint în fereastră
Gerul aprig a 'ncrestat.

Dar, deodată'n noaptea sfântă
'Ncet răsare un colind...
Se înalță... Crește... Crește
Frig și viscol biruind.

Și cântarea îngerească
Se 'nfiripă 'nsomnul lor...
Copilașii — doi la număr —
Se trezesc și ambii 'n sbor

La măicuța lor s'așează
Unu'n brațe, altul jos
Dânsa 'n lacrimi furișe
Li sărută călduros.

Și așteaptă... Dar colindul
A plecat... la geamul lor
Vântul șueră și zice
Un glas mic și plângător :

„Mămicuță, de-astădată“
„Moș Crăciunul ne-a uitat?“
„Ce nu ne trimite nouă“
„Ingerași la colindat?“

Lacrima fierbinte a mamei
A căzut pe-un cap bălăiu
Și-a'nceput ca să-i adoarmă:
„Moș Crăciun, bătrânul Craiu“.

„A plecat pe-un cal cu aripi“
„La tăticu 'nconcentrare“
„Hăt departe și-o să-i umple“
„Cele patru buzunare“

„Cu căluși și cu de toate“
„Să lă ducă la copii,“
„Că-i vltiaz și Moș Bătrânul“
„Are multe jucării!“

„Și o să vie tăticuțu“
„La copii acasă iară“
„Și le-o da, ce Moș Crăciunul“
„I-a dat lui, în astăseară!“

Și a tăcut. Pe sân la dânsa
 Copilașii au adormit,
 Fiecăre 'n gând cu fata,
 Fiecare fericit!

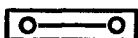
Mama străjuește 'n noapte...
 Candela tresare des...

Zorii vin... Adoarme focul...
 Flori de gheață 'n geam se țeș...

— — — — —
 A plecat Crăciunul iară

Amărât din astă țară

AUREL GHENDER

Colindul Moșului

Eu cerșesc în Lumea mare
 Cojile ce vă rămân,
 N'am nimica de mâncare
 Și-s Român...

Și colind din sate 'n sate
 Acum de Crăciun
 Toate cojile-s uscate,
 Dar eu le adun...

— — — — —
 Am pornit de mult prin Țară
 Ca s'adun
 Coajă de mălai amară,
 Pentru ziua de Crăciun

Vântul groaznic viscolește
 Neaua cade deasă;
 Să plecăm murguț de-acum
 Să plecăm acasă...

IONIȚĂ BUFTEA, elev
 L. C. Timișoara

PĂSTORUL

Din văi se'nalță noapte'n svon de tei
 Și peste munte soarele s'a stâns;
 Pe cer își scoate luna turma ei,
 Iar eu pe-a mea în stână mi-o am strâns

În liniștea cucernică de vară,
 Din depărtări un cântec lin s'a smult;
 Doinește-o fată cu-a ei voce clară:
 Eu stau proptit în boată și-o ascult.

MIHAI DUMBRAVĂ

An ce vii să bați la poarta vremii

An ce vii să bați la poarta vremii

Te întreb :

Vii cu gânduri negre, cu dorinți întunecat,
Ori pășești purtat în slavă de nădejdi înlăcrimate ?
Vii să torni în inimi negre noi suspinuri, nou amar
Ca să verși în ochii umezi lacrimi calde ca de jar,
Ori te chiamă 'n glas de îngeri imnul sacru de credință
Să 'ncununi jertfele țării cu o nouă biruință ?

An ce vii să bați la poarta vremii

Află :

Dacă vii cu gânduri negre și dureri ne aduci în dar
Ți-ai croit cărări deșarte, căci la noi vii în zadar.
Tu ești singur — doar un an — o durere trecătoare
Pentr-un neam ce-a plâns cu sânge mii de ani fără de soare.
Când de-a neamului cunună mii de ani și-au frânt urgia,
Când de mii de ani întruna, nici furtuna nici robia
N'au putut să ne clinească, vei putea tu singur an
Să negrești — cu răutate — fala sângelui roman ?
Nu ! Dacă astfel ți-este gândul, dela noi întoarce-ți pasul
Căci de-o fi să se întâmple...

„N'aduce anul ce-aduce ceasul“

Și când ceasul o să sune nici furtunile cerești
N'o putea opri din cale marșul oștii românești.

An ce vii să bați la poarta vremii

Dacă :

Dumnezeu preasfânt din ceruri în măreța-i bunătate
S'a 'ndurat de neamul nostru și iertându-l de păcate
Ți-a dat ție azi solia ca să-i faci și lui dreptate
Și să-l scoți din întuneric la dorita libertate,
Dacă asta ți-e meirea și astea darurile tale,
An ce vii să bați la poarta vremii
Te primim, cu flori în cale !
Te dorim, căci te așteaptă toate gândurile bune
Și'n genunchi, cu umilință murmurăm o rugăciune :
„O mie nouă sute patruzeci și doi ! An ce ai atâtea zile,
Dă și neamul meu una : neamului un suflet nou !

Sentimentul religios

Despre religie s'a vorbit și scris, se vorbește și se va vorbi, până la capătul lumii și tot nu se va cuprinde omește Dumnezeirea ca centru religios. Eu mă voiu mărgini a vorbi numai de religia înțeleasă de mine.

Încă copilă, m'am pomenit făcând „două-două“ și punând mânuțele la oalaltă și făcând cruce cu mama. Mai apoi: „Inger, Ingerașul meu“ Tatăl nostru, Născătoarea și la școală, catehism, Biblie rugăciuni mai mari, cor la biserică, cu părinții la liturghie. Toate acestea cu gingășie și cu potriveală cu viața mea de copil, încât simt a-mi lipsi din întregul meu, dacă se întâmplă că dimineața, cu graba școlai, îmi fac numai cruce și-un Doamne ajută, iar seara, obosită, după truda școlai, abia îmi mai spun rugăciunile de seară; ori sunt luată dela liturghie de vreo festivitate școlară.

Astfel constat de multe ori, ieșită din familie ori dela biserică, că lumii și semenilor mei le lipsesc această parte integrantă a ființei lor, care este religia. Nu știu dacă chiar școala nu se ocupă de religie ca o vitregă de nutrirea copilului vitreg, când cred și simt că ce bine ar fi ca în conținutul atâtor materii abstracte și teoretice, s'ar pune mai mult fond pe educația religioasă morală. Religiozitatea mea în cadrul familiar mă completează în toată ființa mea, în viața familiară și școală și de multe ori regret, că pentru alte obligațiuni ce mi se impun ca elevă, trebuie să mă lipsesc de a fi la biserică cu familia și de a putea avea o Duminecă d. m. să fiu a familiei și a mea însămi, în mulțumirea sufletească că mi-am făcut datoria de o săptămână, zicând: Doamne „mulțumescu-Ți“.

Nici școala nici viața nu câștigă nimic, ci pierde atâta răpind dela Dumnezeu timpul și sufletului sublima plăcere a conștiinței religioase.

Se zice că Dumnezeu-Tatăl în ceriu, la un moment dat oprește cântarea corului ingeresc. Întrebat, de ce? Dumnezeu induioșat le răspunde: „Ascultați, colo jos pe pământ, un copilaș își zice rugăciunea“.

S'ar putea ca școala noastră creștinească și românească să nu vrea să știe că copilașul întâi este al lui Dumnezeu, al părinților, al părinților, al său însuși: desigur că apoi școala, la vremea sa, are dreptul și datoria — ce nobilă datorie! — a cultiva și educa copilul ca să fie plăcut lui Dumnezeu, părinților, mulțumit cu sine însuși, plăcut semenilor săi și de folos neamului și țării? A fi Român bun, s'a înțeles întotdeauna, nici astăzi n'are alt sens, decât a fi bun creștin.

A vorbi despre religie nu înțeleg a vorbi despre dogma, ori știință teologică și dacă aud discutând despre aceste lucruri, oriunde, în societate, simt că nu e de competența lor, ba simt de multe ori, că chiar predica cu subiecte prea teoretice, de înaltă știință dogmatică nu e potrivită timpului, locului și credincioșilor cărora li se împărtășește. Evident, nici nu mi-e scopul nici nu se cade să judec și critic, dar cred că lucrul ce trebuie — este credința și sentimentul religios pe care-l găsești în sanctuarul modest al vieții de familie, bunăoară la noi, ascultând după rugăciunile de seară cum zicem: „Doamne, adu-l pe tata sănătos din războiu“ „Doamne, dă mamei sănătate, — că e suferindă,“ „Doamne, ajută-mi neamul să-și apere ființa periclitată de de acest războiu și să salveze țara“.

Intreb, este oare mai mult, mai mare cult religios decât a ne ruga lui Dumnezeu a munci și a răbda pentru binele familiei noastre — și mai multe aceste familii; a națiunii și a patriei întregi?

Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos a ridicat familia la rangul de sacrament. Toate familiile românești compun familia mare a națiunii și căminul acestei familii este Țara. Oricine se atinge și tentează la acest sacrament: familia, neamul și țara este sacrileg. Deci este de datoria fiecărui membru al familiei să jertzească totul pentru salvarea neamului și a țării. Astfel suntem numai în voia lui Dumnezeu. Simt în ființa mea, din cultul religios și familiar ce-l am că neamul întreg trăește cultul religios național și astăzi mai mult ca oricând, gândești, că aș dori ca la toat^e răspântiile, toate căile, în toate lucrările, cu scrisul în viu graiu, prin radio, să se facă cultul religios mo-

ral național. Astfel concep eu icoana religiei în sufletul meu, un tablou : Dumnezeu, patria, națiunea, familia și eu.

LUCIA MAIOR
cl. VII. L. C. S.

Singurătate

Clipe trec spre nemurire . . .
Simbol, viață și lumină
În sufletu-mi se sbat,
Iar cerul înorat
Repetă tainic în surdină
Duiosa-mi amintire !

Frânturi de clipe în amurg
Cu aripi lungi coboară,
Și apele domoale curg
În liniștea de seară.

Lumini pierdute mai apar
În sufletu-mi pustiu,
E noapte și târziu
Dar în zadar . . .

Stoluri trec
Ducând nădejdea mea cu ele...
Stau, aștept, privesc
Și nu mă regăsesc,
Iar gândurile mele
Cu dorul le petrec . . .

SANDU BALMOȘAN
cl. VIII—C. D. L.
Cluj—Timișoara

Unirea

Unde-i unul nu-i putere
La nevoi și la durere,
Unde-s doi puterea crește
Și dușmanul nu sporește.

Iată o strofă din poezia „Hora Unirii“ de V. Alexandri pe cât de simplă, atât de frumoasă și totuși atât de complicată.

Acest doi nu reprezintă în adevăratul înțeles al cuvântului doi indivizi, două persoane. În urma lui stau ascunse în umbră o mulțime de alte înțelesuri: conducere, ordine, disciplină.

Conducerea bună, ordinea complectă, disciplina perfectă înfățișând ideea, sentimente, voinți, oameni și iar oameni trebuie să se unească în acel doi, strâns legați ca doi frați deosebiți ca persoane dar cu un singur suflet, un singur ideal.

Convingerea și credința în biruința este absolut necesară. Mihai Viteazul a avut credința că visul său, unirea țărilor românești, va fi înfăptuit și a reușit să ducă la bun sfârșit acest măreț vis.

Fulgerul unirii care a ținut o clipă n'a fost uitat de nici un român. În sufletele sămânță aruncată de Mihai în colți. La 24 Ianuarie 1859 ea răzbi la lumina zilei cerând dreptate neamului nostru. Și astfel unirea mult așteptată sosi.

Este admirabilă povestirea în care Moș I. Roată nu înțelege unirea. Din toate explicațiile boerului el vede una și bună: că tot ei țăranii vor trebui să poarte greul și pe mai departe. Până atunci fiecare își dusesese în spate pietricica lui de necazuri și nevoi, acum li se cere ca împreună să ducă un bolovan, și tot ei țăranii, nu „dela vlădică până la opincă“, cum zicea boerul.

Boerul rămase rușinat dar a înțeles că Moș Roată avea dreptate.

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română

nu numai la bucurii ci și la nevoe și necazurii, acesta era idealul de azi și de totdeauna al neamului.

Lipsa de unire și convingere a dus multe popoare la pierire. Și noi am suferit și suferim încă de pe urma acestei neiertate greșeli.

Prea nu ne-am interesat decât de treburile noastre mărunte și dacă făceam ceva pentru țară ni se părea că făcusem prea mult. Suntem nevoiți să recunoaștem că și noi cei mici suntem vinovați.

Când vom ajunge cu toții să muncim cinstit, să fim gata să ne jertfim în orice chip pentru patrie, convingși fiind că nu ne-am făcut decât datoria, ne putem socoti mântuiți.

Pe al nostru steag e scris *Unire*
Unire 'n cuget și 'n simțiri
Și sub mareața lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.

— — — — —

Căci noi : *uniți*, în orice vreme :
Vom fi, vom fi : *învingători*.

Azi unirea, convingerea puterea de muncă și de jertfă a neamului ne promet că tot ce este al nostru mai strălucitor, mai frumos ca niciodată.

În unire ne e tăria și puterea.

SELEȘ VICTOR, IV b.
Lic. D. Loga

Epigramă

Dlui D. Fulea, student
la poezia „O clipă”

Când cetii a ta «O clipă»
Mă încremenise frica,
Mă gândeam bine-ai dormit
Când te-ai visat cu nimica

AETFUB
L. C. „Pr. Carol”

Hristos

Din ciclul „Tribut profetic“

Eu am venit la ei atât de des și m'au gonit,
 Sau sdrențuit, am stat la poarta lor în ploii,
 Și au trecut ca mine, mulți flămânzi și goi,
 Că sunt ca mine, toți — Hristoși — care au cerșit

.....

Nu voi lua dela bogați nici aur din grămadă,
 Și nici nu-i voi prăda — haiduc — la drumul mare,
 Ci stinge-voi doar focul, din inimă, cu care
 Să-și lumineze bezna și dragostea s'o vadă.

Și nici voi pune trăsnet hambarelor să piară
 În casa lor, pluti-va mucegăit de bani,
 Ci ei cu lăcomie, vor strânge ani de ani
 Și număra-vor vite în zilele lungi de vară.

Deasupra lor — fățarnici — voi ridica blesteme,
 Dar trupul lor de tină, să jinduiască'n perne
 Atunci când goana vieții, barbară îi va cerne,
 Și când cu mâna 'ntinsă, trimite-or să mă cheme.

IOAN ȘERES
 student

Epigramă

D-lui Niky, la „Toamnă“

„...Au ars grădinile- (ți) făclie“...
 „...Drumeții au ingenunchiat“(!):
 Și plâng amar că 'n poezie
 „Cărunta“-ți „toamnă“ a 'nghetaț.

AETFUB

A tremurat o coardă...

Pace luna și țese printre nouri razele-i ca de beteală
 Și 'nfioară cu surâsu-i unda lacului albastră,
 Murmură în șoapte blânde a frunzișului urzeală
 Îngânându-se cu vântul într'o cântare măiastră.

Codru 'n umbră înconjoară unda lină de cleștar
 Și închide mut și tainic lacrima din cer picată ;
 Nuferi albi clipeșc alene... boabe de mărgăritar
 Rătăcite 'n noaptea neagră, dintr'o salbă fermecată...

Saltă veselă cântarea... se înalță... se avântă,
 Coarda tremură în țipăt, geme aprig în greu chin
 Și apoi trist se zbate 'n lacrimi, fericirea o 'nmormântă
 Murmurând se pierde parcă... mai departe... tot ma lin.

S'a sfârșit ? Nu ! Se aude, mai încet, mai alintat,
 Firav cânt de amăgire cine-ți picură durerea,
 Cine plânge în suspinu-ți ? Ce speranțe și-a legat
 De o coardă fără suflet ? Dar murit a... 'i grea tăcerea !

Fuse 'un ? San o părere, cântul ce m'a amăgit ?
 Era vesel, plin de doruri, întrupase-o fericire
 Dar se rupse 'n tremur coada, sau arcușul s'a zdrobit ?
 Doar ecoul mai oftează. — O fugară strălucire !

Lacul codrului de visuri a 'mpietrit. Și-a lunii rază
 Nu mai tremură în valuri... se alintă pe un nor
 Nuferii au deshis petale... și în liniște veghează
 Albe flori de taine pline cû surâș fermecător.

Se ridic 'un glas din codru, o șoptire călătoare
 Se îngână cu al meu suflet și murmură 'ncetinel
 „Ca un cântec de o clipă ne e vieța trecătoare
 „Ori se naște, ori se stinge, e mereu, mereu la fel.

„Și mii de cântece-s pe lume și mii de coarde ce
 [greu plâng
 „Și vieți atâtea se perindă, mai noi, mai plin de avânt

„Dar cine poate să le știe, de se ivesc sau de se frâng ?
 „Iar de am fost vreodat' în floare acuma sunt negru
 [pământ !

„Un cântec e vieața, o clipă de amăgire
 „Oricât ai vrea să-i tremuri coarda, n'o poți schimba,
 [e în zadar ;
 „Și în urma ta ce va rămâne ? Că 'n lumea fără, de
 [fericire
 „Ori de ai fost.... ori de trăiești e tot la fel....
 [Cântec amar !"

NANA

Autobiografia

Cine sunt ce sunt și ce trebuie să fiu

Iată niște întrebări, cari par la început foarte ușoare, dar niște răspunsuri corecte cer o matură gândire.

Cine sunt ? In prezent un copil, cu ceva mai mare da 14 ani, fiu de funcționar și frate mai mic.

In primul stadiu al copilăriei, până la 12 ani, am trăit fericit, fără griji, iubit și iubitor.

Mai târziu, tocmai când începeam să devin tânăr, natura, crezându-mă probabil deja oțelit, mă lovi crud în suflet, despărțindu-mă de cele și de cei dragi.

Totodată însă am fost și dăruit cu ceva, și durerea din sufletul meu și-a găsit o porțiță de ieșire, prin condei, revărsându-se în valuri, pe hârtie.

Acum m'am reabilitat, dar sunt cu totul schimbat.

Cât de scump am plătit această reabilitare : nu mai sunt înțeles de cei din jur.

Doar cei foarte apropiați mă înțeleg, căci și ei au suferit schimbarea.

Se zice că nu mai am același caracter bun și deschis, acea sinceritate naivă, pe care o aveam... Le am și acum, vă zic. Dar durerea le-a adâncit și le-a îngropat în fundul sufletului, rămânând ea deasupra. Doar când se va goli paharul, ele, mai mărețe ca oricând, își vor relua locurile.

Ce sunt ?

În univers, un grăunte de nisip.

În țară, o piesă de rezervă, gata de a intra în mașinăria societății. La rândul ei...

În familie, un vlăstar pe care se sprijină cu nădejde numele bătrân de 200 de ani.

Ce trebuie să fiu ?

În primul rând, un învingător al durerii. Pe urmă prin voință un om.

Un bun Român, folositor societății.

Un vrednic urmaș al înaintașilor și un bun educator al urmașilor mei.

Iată ce trebuie să fiu, vreau să fiu, și cu ajutorul Domnului, voi fi !

MIRCEA BENA
cl. IV. b. L. D. L.
Cluj—Timișoara

Epigramă

D-lui Birăescu la fragm. „Plecarea“
din romanul ms. „Spovedania“

„...Totul se pierdu în noaptea“:
„Spovedania“-i spovedită,
Mai aștepta doar „Plecarea“
Să-și dea duhul... fericită.

EFTEUB

Dorință

Tie V . . . cea fără mamă

Acum, te-ai dus — departe — și aș vrea
Să vii — mai vin odată — să te mai văd
O mamă — scumpa mea !

Când ai plecat — te-am sărutat
Și-o lacrimă din ochii mei pe obrazul tău
A picurat !

Ce dragoste era — mămica !
Și 'ncep să plâng, când îmi aduc
De tine aminte.

Azi ! tu te-ai dus... și eu pribeagă țără ajutor
Gândesc la chipul tău — ce prieten bun și sfetnic,
Mamă ! te ador

Și ochii tăi cei buni — închiși acum
Credeam că nu îmi vor ascunde atât
Durerea ce o am.

Ori unde mă găesc ; pe drum, în casă când sărăcia mă apasă
În veci slăvesc și proslăvesc icoana ta și ajutor...
Cine-mi va da ?

Mamă ! E unul singur — tu, îl știi...
Eram copii când ne iubeam și statul tău,
Îl așteptam.

Iar dorul meu sporește 'ntr'una — și noi doi pentru vecie
Mamă ! multă slavă, fie-ți ridicăm — spre Crist,
Iartare fie !

Și-i mult de când sfioși am vrea,
Să vii să ne săruți cu drag
O mamă — scumpa mea !

ȘT. CIOROIANU-PAI
VII-a

Sunt atât de singur

Sunt atât de singur sub cer, și mi-e teamă
Să nu-mi înspăimânt singurătatea
Cu nesfârșitele mele tristeți.

Atunci cui i-ași rămâne, Doamne ?
Și cine mi-ar culege roadele tăcerii
Depe nemișcarea buzelor vinele ?

*

Cine mi-ar strânge gândurile depe drum
Și cine mi-ar scutura visurile
In unda limpede a veșniciei!

*

Cine mi-ar legăna veghile nopțiilor
Și cine mi-ar înșela ochii
Cu năluciri de fum!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

Sunt atât de singur sub cer, Doamne,
Că-mi aud gândul strecurându-se printre tăceri.
Dar de m'ar părăsi singurătatea,
Aș rămâne copilul nimănu.

VALENTIN DUNĂREANU

Epigramă

Unui bețiv.

Fiecare 'n astă lume
Trăește până este viu,
Numai X trăește anume
Până când are rachiu.

I. CHIOREANU
cl. VIII. lit. Loga

EPIGRAME

Răposatei reviste „Scânteia Vieții“
dela Școala Normală

Minunea culmea a atins —
Dascălii nu ne-au lămurit,
«Scânteia Vieții» li s'a stins
Și dânsii — încă — n'au murit.

D-lui Olariu L., stud. la
Acad. Artă Dram.

Titlul de : student la «Dramă»
Toată lumea ți-l admiră,
Muza, însă, 'n epigramă
Nu ți-a dat coarde la... liră.

D-lui Isein Igor, Șc. Norm. pt. versurile
„...având ca dirijori :“
„sălciile“...

Domnule Isein Igor
Dirijează dumneata
Nu mai lăsa „sălciile“
C'o să-ți uiți meseria.

EFTEUB
L. C. „Pr. Carol“

Răspuns lui „LIVIU OLARIU“
(viitor actor și mare Dramaturc)

Am încercat cu ochi uscați
Să plâng la sfatul Dumitale,
Dar nu mi-a răușit deloc
Căci n'am talentele Matale !

SANDU BALMOȘAN
Octavan Loga

Amintiri?

Nu mai țin bine minte exact care era titlul temei de la limba română la care mă rugase soră-mea zilele trecute s'o ajut, dar în esență era problema discernării elementelor reale, adevărate..., „științifice“, de mirajul de cuvinte în care le învâluie imaginația în forma care le face să devină numai pur și simplu „epice“ — poate întrun sens nostalgic, ce impregnează amintirile, care ar justifica înlocuirea termenului de epic, printr'unul arătând un lirism, nu în spațiu ci în timp, nu în descriere ci în povestire: un fel de lirică dinamică...

Am încercat să-mi las gândul furat de amintiri citite și trăite, atât de dragi de nu le mai deosebeam de erau ale mele sau ale altora, amintiri în care mă vedeam pe ulițele copilăriei cu o vitejească înverșunare ridicând nori... nu știu: de praf, ca prin Făgăraș, de unde — științific — mi se trage neamul, ori de colb, ca prin Humulești...; amintiri în care nu mai văd bine dacă nu cumva chiuleala noastră „en bloc“ a clasei a VII-a de atunci „la vizită medicală la premilitărie“, nu e același capitol cu fuga de protest a elevilor de la liceul militar — de pe când era Gh. Brăescu la școală — când trecea, ca să nu fie văzuți, aplecați pe sub ferestrele direcțiunii, însă cu puștile ridicate drept „ca o luminare de Paști“, parcă anume să le poată număra, rând pe rând, direcțiunea...

Imi retrăesc amintirile... mă las purtat de apa lor — ca indienii lui Karl May cu sulite gata s'o înfigă în peștele ce va trece pe sub barca lor — gata să-mi arunc sulite discernământului acolo unde, prin refracția verzuie, ca de pânză de apă, a amintirii mi se pare că plutește realitatea adevărată, „științifică“ pe care vreau s'o prind...

Imi caut amintirile, ca discernându-le pe-ale mele, să le pot judeca și pe cele ale literaturii.

Inchid ochii... și din peisajele din trecut mă copleșește mereu aceeași imagine a oceanului în al cărui murmur mintea-mi ieșită din prezent nu mai deosebește pâlpâitul sobei de-alături ce-mi umple urechile și-mi colorează imaginația.

Văd mereu aceeași involburare uriașă a valurilor care mă face să mă retrag un pas cu o umbră de înfrocoșare nemarturisită pe care o simt atât de viu încât — dacă n'ași fi trăit de-atâteaori alături de Robinson, dacă nași fi urft marea care mă despărțea de patria dragă, împreună cu inginerul Smith al lui Jules Verne, și dacă n'aș fi iubit-o poate mai mult decât căpitanul Nemo când mă cufundam și eu ca și el în adâncuri unde abea mă puteau ajunge vasele de rășboiu engleze sub forma de mătură sau bătători de covoare cu care mă scotea mama la învățatura din adâncimea „de cincizeci de picioare“ a sub patului — dacă n'ar fi toate astea aș crede în vreo viață anterioară în care poate eu am fost micul olandez în jurul caruia a dispărut de mult pentru mine, cadrul cărții de citire dela școala primară de unde amintirea „științifică“ îmi spune că i-am cules ființa ; micul olandez pe care îl văd și acum aevae plimbându-se cu un prieten pe malul oceanului și găsi un început de găurice în digul ce stăvilea și apăra ogoarele de furia valurilor mării cu fluxul mai ridicat decât câmpia, găurice abea trădată de o ușoară muștire și fierbere de spumă în jurul ei, dar putând să devină în curând o spărțură întreagă prin care să pătrundă năvala mării pustitoare. Ca să evite dezastrul și-a trimis repede amicul ca să anunțe oamenii din sat ca să întărească digul iar el s'a rezemat de zid și-a vârît degetul în găuricea mică, ca să nu mai pătrundă apa ce mistuia și fărâma zidăria.

Oceanul a hohotit într'un muget de milă și dispreț : cum, te pui în calea mea?... dar micul olandez a răspuns doar prin zâmbetul de pe față. Oceanul și-a dat seama că nu poate răzbate decât pe acolo unde îl împiedica omulețul și-a încercat să-l ademenească, apoi să-l amenințe, apoi iar să-l imbete cu vorbe dulci :

— Cum, tu mi te împotrivești mie ? Tu, pe care de-atâtea ori te-am purtat pe spate în bărcuțe care-i mai puțin decât o jucărie ? Te-am lăsat să-mi spulberii undele inspumate cu fuga piciorușelor tele, te-am mângăiat cu mii de brațe, când te afundai în undele mele, pe care le făceam mai blânde pentru tine. Mă jucam cu tine pe faleze întinse, alergam după tine în sus, în joacă, și apoi

când mă retrăgeam îți lăsam ochiuri din apa mea în care să-ți încerci corăbioarele cu pânze.

Și totuși mi te 'mpotrivești? Nu-ți dai seama ce faci? Tu nu știi cât de puternic sunt eu. Nu îți minte că într-o dimineața ți-ai găsit rămășițele luntrei sfărâmată în stânci? Atunci te-am cruțat și ți-am luat-o când nu erai în ea ca să nu uiți că eu sunt stăpân, dar nu uita că tot ești în mâna mea și mă pot răzbuna îngrozitor. Ai uitat că mânia mea a văduvit jumătate din satul vostru azi primăvară, căci n'au voit să mai aștepte până ies din cătușele furtunilor iernii? Crezică mă poți ține tu în loc stărpitură de om, când eu sunt mai nemărginit chiar decât uscatul pe care îl calci în picioare și care tremură și el de mine căci îl rod, îl macin, îl sugrum cu brațele mele care îl înlănțuie peste tot?...

Dar nu, nu! To-am speriat doar așa, ca să te pun la încercare: mi-ești drag, căci ești tare și 'mi semeni: mă oglindesc până și în adâncimea privirii tale liniștite și blânde. Căci și eu sunt blând și liniștit: nu mai îți minte seninătatea atâtor seri, nu ai rămas tu de atâtea ori cu privirea pierdută pe întinsul zării, atât de liniștite de neosebiai unde se sfârșește adâncul meu și începe pacea cerului, iar luna părea tăiată ca de-o muche nevăzută, a tunci când se ridică scaldată de apele mele?

Eu nu sunt rău, o știi, căci nu poate fi atât de senină răutatea, dar acum mă sbuciumă îngrozitor furtuna de patimă a vântului, mă frământă, mă sfâșie și mă spintecă până în adâncuri. Mă 'npinge nebună, val peste val, fără pace.

Și mi-e atât de dor de liniște, de pace. De ce nu mă lași să răsbesc la pacea câmpiilor noastre, să-mi întind mădularele-mi sdrobite pe coastă, așa cum te întindeai tu pe nisipul fierbinte și pașnic când te frângea oboseala jocului undelor mele prea nebunatic? Lasă-mă să răzbesc. Nu vezi că e inutil! Ușoară crepătură abea trădată de o slabă mustire s'a adâncit fărămițată de apele-mi veșnic biruitoare, de sub apăsarea inutilă a degetului tău. Și nu vezi că prin el îmi ajuți: adâncești gaura rece. Uite degetul ți-a învinețit de tot. Mai bine scoate-l căci o să ți-l distrugă strânsoarea de fier a zidului. Scoate-l: ți-ai făcut datoria ți-ai dovedit vrednicia, dar jertfa ți va fi zadarnică.

Scoate-l și fugi acum, repede, cât șuvița ce năvălește în urma ta va fi încă slabă și vei putea ajunge încă pe colina din zare spre care mă voiu întinde apoi și eu dornică de odihnă și mă voiu așterne la picioarele tale clipocind ușor și recunoscător din valurilele mele ajunse însfârșit la liman de odihnă.

Fugi, căci eu tot voiu învinge, degeaba mi te 'mpotrivesți acum dar atunci, mânat de furia furtunii ce mă bântuie nu mă voiu putea opri, și te voiu mătura, ca pe un fir de paiu fără puțință de împotrivire.

Fugi... nu mai te împotrivi și lasă mă... Fugi... fuuugi!...

Copilul deabia se mai ținea. Nu-și mai simțea demult degetul i se umflase și se 'nvinețise în gaura umedă din zid, dar scrâșnea din dinți, vroia să se arate nepăsător, și-și lumina mereu în zâmbet fața ca să nu-l cuprindă pe întuneric miresmele descurajării.

Dar când a simțit că se apropie oamenii aduși de prietenul lui, a strigat cu glas stins: mai repede, și apoi, când au fost lângă el, s'a prăbușit fără cunoștință, istovit, dar cu zâmbetul încă pe buze: biruise...

... Biruise și mă durea și pe mine degetul... și mă mai durea și acum retrăind... ceeace n'am trăit niciodată!...

Și din toate amintirile mele — câte nu sunt la fel? — n'am trăit-o pe niciuna!

Copilăria mea plină de Fefi Frumoși și Ilene Cosânzene ce mă adormeau în fiecare seară, copilăria trecută printre cetățile de zăpadă pe care le apăram, voinic de nu mă vedeam din cisme și căciulă, nu de bulgării aruncați de frații mei și mai mici, ci de toată plâsmuirea întunecată a Smeilor și-a Barbă-Coților de care mă întreb de unde au coborât în viața mea, dacă în realitate nu există!...

Și dacă nu există, atunci cine s'a îmbrăcat în hainele lor de se luptau cu mine de atâtea ori decât ori *trătam* înfrângerii și victorii?

Dacă ei nu există în adevăr, și lupta era doar în mine, atunci cu cât drag nu m'aș întoarce și acum de la adevărul pe care-l aflu atât de rece și searbăd din cărțile de acum, la lupta de-atunci, din amintire.

Iar amintirile, dacă sunt numai în mine și dacă, coborând în ele să le aflu, mă regăsesc iarăși, — acum când nu mă găsesc nicăiri — ca atunci când mă vedeam pretutindeni, când râdeam și plângeam în toți și toate.

Atunci, amintiri, fiți binecuvântate!

GHEORGHE COSMA

Cântec trist

*Imi tremură azi pana pe hârtie,
Și sufletul îmi tremură în cânt,
În zvon de nouă melodie,
Iși cerne iarna fulgi 'n vânt.*

*Eu stau ș'ascult cum iarna rece cântă,
Și cântul ei îmi pare atât de lin,
Și râd, dar râsu-mi mă 'nspăimântă,
Căci el e hohot și venin.*

*Tresar... și gându-mi cearcă să re'nvie,
Atâtea amintiri pierdute 'n vânt ;...
Imi tremură azi pana pe hârtie
Și sufletul îmi tremură în cânt.*

FULEA DORIN
Student

A mai trecut o vară

*S'au dus iar păsările din crâng...
A mai trecut o vară
S'a împlinit un an de când
Eu rătăcesc prin țară.*

*Nu vreau să-mi plâng destinul crud
Nici calea îndepărtată
Căsuța ași vrea s'o mai revăd
Atâta doar; odată.*

*Cu ochii 'n lacrimi să cuprind
Grădina, cnrtea toată
Și să 'nbrațișez în gând
Ce-a fost al meu odată.*

*Și-apoi iar pașii să-mi îndrept
Spre căi necunoscute
Să-mi fac un vis din amintiri
Din visele pierdute.*

*Să-mi cânte frunzele de nuc
Povestea prea frumoasă
Ce mi-o spunea bunica des
Pe când eram acasă.*

*Și dorul de nu mi-o da răgaz
In zilele senine
L'oi îngropa și eu pe veci
Ca să mă 'ngrop pe mine.*

ELENA NICOLAU
L. C. S.

Epigramă

*D-lui L. O. student la
dramă și epigramist*

*Ai deputat maestre 'n epigramă
Cu mii de sacrificii personale
Și cum se spune, mai cu seamă
Cu artificii „teatrale“*

Zădărnicii

*Plângeau salcâmi toți, pe margine de drum
In lacrimi mari de flori, surâsuri albe, parfumate...
Dar tot ce-a fost: iubire, vis, flori și parfum
Rămân în colbul șters al vremilor uifate.*

*Și alte flori cădea-vor an de an,
Pe-acelaș drum, ce-a fost și-al tău, cândva
Iubirea noastră-i cel mai trist roman,
Povestea florilor din suflet, povestea mea și-a ta.*

*A fost un vis, dar l-am trăit și eu.
Și astăzi, Doamne, cât mă doare
Când văd atâta gol în drumul meu
Și plâng salcâmi, toți, în floare.*

*Zadarnic înfloresc salcâmi 'n drum
Zadarnic eu te-aștept ca să revii:
Tu nu mai poți simți al lor parfum
Și nu 'nțelegi chemarea primăverilor târzii.*

TOA

cl. V-a L. Iulia-Hașdeu
Lugoj

EPIGRAMA

lui N. I. Brebenel
autorul poeziei „De-ar fi viața”

*„De-ar fi viața cum ai vre să fie”
Ți-o spun și euc’ ai duce-o mult mai bine,
N’ ai mai vîsa „cântări de ciocârlie”
Și nici plimbări prin „lanuri verzi de grâne.”*

OCTAVIAN POPA

Adela

(Fragment)

Totul s'a sfârșit!

Nu mai era nicio speranță!

Doctorul încercase în toate chipurile s'o salveze dar nu reuși... și acum sta neputincios pe marginea patului și privea cu duioșie în ochii aceleia care se stingea încet.

Amurgul arunca o lumină palidă în odaie și prin perdelele ridicate se vedeau crengile copacilor împurpurate de ultimele raze ale soarelui.

O adiere ușoară agita perdelele, în timp ce urui-tul îndepărtat al trăsurilor pătrundea în odaia în care plutea o umbră de melancolie.

Intunerecul se lăsa încet și nu se mai distingea decât patul alb în care își dădea sufletul Adela.

Afară vântul șuiera și sgomotele parcă se transformau în murmure de regrete și aveai impresia că aud voci îndepărtate cari gemeau.

Adela stătea cu capul rezemat de o pernă, cu ochii mari deschiși, privind umbra.

O groază adâncă contracta fața ei și din ochii ei curgeau lacrimi mari pe care febra le usca pe obraji.

Abea împlinise 10 ani și acum trebuia să-și ia rămas bun dela viață și dela Dora, unica ei verisoară pe care o mai evea pe lume.

Se îmbolnăvisese acnm 2 luni și nu se mai sculase. O boală crâncenă îi mistuise trupul fraged și o aruncă în bratele morții care o pândea de mult ca pe o pradă rară.

Ea își dădea seama de acest lucru dar nu voia să moară... nu voia să plece de pe lumea asta... voia cu orice preț să învingă, — să mai trăiască, — să guste fericirea acestei lumi.

.

Adela rămase orfană din fragedă copilărie; aproape că nu-și cunoaște părinții.

Fu crescută de către o mătușe miloasă care o înșcolase și care se purta foarte bine cu ea, dar murise și ea de mult.

Apoi... soarta a aruncat-o într'un oraș unde lucra la un birou de dimineța până seara.

Iși câștiga cu greu pâinea cea de toate zilele și munca cea grea a doborât-o la pat, de unde nu se mai sculase.

.....

Fiori de groază zguduiau acum trupul fraged care se frământa zvârcolindu-se parcă în ghiarele morții.

Doctorul îngrozit parcă de suflul rece al morții. strângea la piept mâna care se răcea din ce în ce.

Nu asistase încă niciodată la sfârșitul atât de tragic al unei biete fete atât de tinere și moartea ei îl impresionase.

Deodată figura contractată a muribundeii se des-tinsd și pe buzele ei se schiță un zâmbet ușor.

Apoi... pleopele grele închiseră pentru veșnicie ochii frumoși ai fetei.

.....

Afară era noapte senină și liniștită...

În depărtare se euzea uruitul trăsurilor care se grăbeau parcă spre casă.

ANȚILA CARMEN FEODORA
L. C. S, cl. V.

Doina

O doină, cântecul
Sărmanului Român pribeag,
Tu de mult
I-ai fost suspinul cel mai drag.

Comoară de dureri
Și suferințe milenare,
O, doino, tremurarea ta
Curgea din munte pân'la mare,

Parfum, balsam
Alinător, de frate,
Tu erai strigătul
Poporului ce implora dreptate.

La flacăra săracului
Cămin, cântai alături de bătrâni
Și mângâiai cu dragoste
De mamă, pe oropsiții frați Români.

Minune sfântă,
De Dumnezeu lăsată'n astă țară,
Tu ai fost sufletul
Care-a îndurat o soartă atât de-amară.

Fecioară 'mbujorată,
Erai căpătâiul tuturor;
Zâmbeai, și zâmbetul era
Izvor de duh înoitor.

O, dulce cântec,
Serafic vers de zână,
Ai fost din veac
Multor tezaure fântână.

Ce imn
De slavă să-ți cântăm,

Ce plăsmuire îngerească
O, doino, vrei să-ți închinăm?

Îți dăm coroana
De Regină a sufletului românesc
O, nobilă domniță,
Vlăstar de neam împărătesc !

RARU CĂPINIȘIANU
cl. VIII. A-Iulia

Hotar în răsărit

Aș vrea să cad străfulgerat la Bug,
Să-mi fie corpul piatră de hotar
Impărăției ce va crește iar...
Aș vrea să cad străfulgerat la Bug!

Să mă lăsați să putrezesc sub glie,
Să mă frământ cu vornicii din lut,
Am dus cu voi hotarul dela Prut
Cu gândul la o nouă Românie...

Țărâna mi-o scurmați cu roți de tun
Să mă ridic jertfelnic peste veac,
Când veți zidi imperiul Geto-Dac
Din vitejia neamului străbun!

Aș vrea să cad străfulgerat la Bug,
Să-mi fie corpul piatră de hotar
Ca neamul meu să se înalțe iar...
Aș vrea să cad străfulgerat la Bug!

DAN RADU IONESCU

„Son.n ușor“ . . .

Dormi în cer de luminițe
 Cu rochițe
 De mătasă
 Ochii mari ți 'nchise 'mitul
 Cu asfințitul
 Prins în plasă
 Stelele-ți șoptesc povești
 Să mai crești
 Până'n zori
 Și te-alintă vise 'n fir
 De zefir
 Ca să sbori.
 Trece luna'n pas ușor
 Pe un nor
 Să te vadă.
 Adormită noaptea 'n munți
 Toarce punți
 De zăpadă.
 Ți-a trimis isvoru-un val
 De cristal,
 Mii de nuferi.
 Ți-a trimis trecutul carte
 De departe:
 „Să nu suferi“
 Ale toamnei flori uscate
 De păcate
 Și de ger
 Nu-ți vor turbura iubirea
 Fericirea,
 Stea din cer!
 Zânele-ți șoptesc povești
 Să mai crești
 Și să sbori,
 Să te-nlinte vesel fir
 De Zefir
 Până 'n zori.
 Vei dormi cu vis de stele

Pe mărgele
 Inșirate
 De pitici pe-un fir de ață
 Dimineață
 Pe furate.

MAIA BISTRA
 „Notre Dame“

ANUL NOU

Anul Nou, Anul Nou
 Ce ne aduci oare nou
 Ce surpriză, ce cadou?

N'ai sosit ca alte ori
 Pe un plug cu boi în zori
 Nici cu bici de urători.

Nici cu sorcove 'nflorate
 Nici cu „Mână boii frate“
 Sau „La mulți ani cu sănătate“.

Ai sosit la miezul nopții
 Nesimțit, tiptil ca hoții
 Cerșitor în dreptul porții.

Tot așa își avea straiul
 Anul Vechiu, acum e anul
 Tot cârpit și rupt golanul.

Nu ești nou, Anule Nou,
 Vii tot vechiu, cu nume nou,
 Să ne păcălești din nou.

TEOFIL BARBURA
 C. D. L. VIII lit.

Cu Valurile 'n luptă

Ești tu ! din depărtare te zăresc
 Apari să-mi tulburi liniștea visată
 Minerva ! imaginea-ți întipăresc
 Dar fugi, disperi din lumea sbuciumată.

E noapte și-i târziu. Soarele-a plecat de mult înspre culcare iar în umbra nopții, se pierde tot pe 'ntinsul nesfârșitei mări. În mijlocul naturii mă trezesc singur învelit în negre gânduri, iar tăcerea îmi acoperă fruntea sbuciumată făcându-mă să uit gândurile meschine ce până acum mă stăpâneau și-mi zdruncinau întreaga fire. Satul e aproape, dar prefăcut într'o cetate de tăcere, totul a amuțit, unde și unde de se mai vede câte o licărire de lumină sau un câine rătăcit lătrând parcă de frică în nesfârșita noapte. Luna se ridică încet pe bolta înstelată și presărată cu mii de flori scaldându și razele târzii în apa liniștită a mării ce-și clatină undele argintii la gingașa adiere a zefirului. Cerul e limpede și peste tot domnește tainic noaptea alintând durerea celor ce încă mișunau prin fauna vietății.

Abătut de gânduri îmi plimb pașii rătăciți pe malul mării liniștite, așteptând o regăsire și auzind șopotul ritmic, cadențat mai tainic, în umbra tăcerii mute, mă pierd prin firele de iarbă. Dar iată, din gândurile ce mă frământau și-mi torturau întreagă fire, adierile valurilor îmi fixează privirea în apropierea unei bărci și atunci părea că se apropie mai mult liniștea visată. Mă urc și vâslind, stupidul țârm se depărtează, iar tăcerea robește mai mult sufletul omenesc. Barca lunecă încet pe unda liniștită iar spintecarea apei era singurul șgomot de care te isbeai și care-ți mai ascundea sinistrul acelei nopți fermecate. Nimic nu se ivește în largul depărtat al mării, doar dinspre apus apar nouri din ce în ce mai amenințatori acoperind cu vâlul lor întunecat bolta înstelată, amenințându-mi mediul de refugiere, periclitându-mi existența și transformând armonia sufletească din nou în sbucium, văzând undele mării ce tot mai mult creșteau în zare. Nourii se întesesc aducând o adiere ușoară de vânt care apoi tot mai mult crește, devine

mai puternic, marea se agită, iar valurile ridicate amenință mai puternic barca și prin rezistența ei slăbită sunt aproape de pierzare.

Vântul vâjje mai puternic în jurul meu, marea agitată, valurile lovesc crunt voind să zdrobească rezistența opusă, barca se desface, spuma o acopere, prin ea apa răzbește, vâsla se rupe, pericolul e aproape și în apriga-mi luptă cu marea înfuriată zăresc o rază, o licărire de lumină, ce crește tot mai mult și care apoi înduplecă furia mării. M'apropiu mai mult, barca prefăcută în țândări luneca ușor pe unda din nou liniștită, furtuna s'a potolit, bolta cerească se limpezește iar vâlul alb se apropie mai mult apoi dispăre, iar din el apare cu părul în bucle aurii și'n giulgiuri albe îmbrăcată ea. O recunosc, Minerva!... Tu taci? Minerva! Permite-mi să mă apropiu Ah!!!... din nou Te-ai ascuns în valuri? Când întâiul cuvânt ți-am scos făcând întâiul pas spre fericire și când sufletu-mi oropsit și pribegit te căuta, tu mi-ai lăsat doar simplă amintirea.

Minerva! Minerva! Minerva!

GIRIȘANU

normalist, Oradea-Timișoara

Liliacul

Gazel

*In grădina dinspre sat
Ce cu zor prășește!
De cum soarele răsare
Badea tot muncește.
Pentru el, un ceas dîn zi
Cât nu prețuește,
Dar o voce îl strigă
Din lucrul s'oprește.
Cine-o fi? nu-i nimenea.
Ori sunt beat, gândește
Ba din flori de liliac
Un cap se ivește.
Și din liliac o floare*

*Pe el îl ocheste.
Badea a rămas trăsniț
Parcă îl orbește,
Prinde floarea albă 'nsbor
Luminat zâmbeste,
Și cu grabă svârle sapa
Și spre ea pornește.
Ea râzând, ploaia de flori
Tot mereu sporește.
— Cine te-a strigat, loane?
Dar zicând, roșește.
Mai mult știe liliacul
Dar el nu vorbește.*

ELENA NICOLAU

L. C. S.

Eroilor

Poezie închinată glorioasei
armate Române.

*Cu tețele crîspate 'n suterință
Prin șanțuri reci și pline de noroi,
Ducând cu voi,
Același dor și'n piepturi o credință
Ne-ați ridicat spre glorie eroi,
Porniți sub steag spre-aceși năzuință.*

*Nu v'au oprit din drum nici uragane.
Stărmate 'n pieptul vostru de oțel,
Sburând spre țel,
In șueratul gloanțelor dușmane
Sub tâlăirea scumpului drapel,
Curgând șiroae sângele din rane.*

*Cu ochi, fixați în zarea depărtării
V'ați ridicat pe buze în zâmbiri
Viteji martiri;
La vaetul și plânsul, rechemării
Din glasul sbiciuiților de sbiri,
Să ne sfințiți cu sânge trupul țării.*

*Voi ați știut să prăvăliți hotare
Și să'ntrunțați sub cruce necredința
Căci biruința
Era în voi pornită'n răzbunare
Să se sfârșească odată suterința
Prin jertfele căzute pe altare.*

*Cu trupul vostru-ați ridicat o țară
Pe temelii vechilor tribuni:
Eroi Români!
Vă'ncununăm cu flori c'odinioară,
Pe împărății scumpilor străbuni,
In cântece voioase de fanfară.*

OCTAVIAN POPA
cl. VIII. Beiuș

De vorbă cu... cei chemați a fi „aleși.“ Talentul.

...Deși avem o corespondență destul de bogată, nu înseamnă că putem răspunde tuturor cari își leagă de răspunsul nostru puțința înțelegerii frământărilor atât de greu de înțeles și tot atât de greu de suportat, la o etate de 20 fără câțiva ani; când întrebările sunt atât de imperioase, atât de... prăpăstioase, iar răspunsurile atât de neverosimil de simple, dar atât de greu de aflat, ori ghicit de cei al căror suflet este larg deschis spre viața dinaintele; și anevoie de crezut, când nu e complicat; totuși — experiența de până acum ne verifică, — atunci când răspunsul ce trebuie dat, este imperios așteptat dela noi, chiar dacă nu e cerut anume, rar se întâmplă să nu-l dăm la vremea așteptată.

O fi acesta așanumitul simț al șaselea, care te face uneori să simți mișcarea sufletelor, aproape material; simțindu-le întrebările ce nu nu și le pun însiși de atâtea ori, dar la cari totuși așteaptă răspunsuri liniștitoare, mântuitoare... Un dar aceasta desigur, un *talent* ca să ne apropiem de *cuvântul*, a cărui realitate o simți Dta în tot felul Dtale de a fi și te temi să-i dai Dta *numele*, aștepti să i-l dea altul, — în al cărui cuvânt te încrezi: de teama, ori bucuria ce te ar cuprinde la *cunoștința* biruirii lui: a talentului.

Căci talentul e un dar... Te rugăm să ne crezi că ne e atât de greu să găsim atributul șitributele potrivite, cei compet. Căci sunt multe, nu numai variate, dar deadreptul contradictorii.

Talentul e un dar minunat, admirabil, de admirat, dar atât de dureros, îngrozitor chiar. Este o ușă veșnic deschisă spre adevăr, spre adevărul din tine, spre adevărul din suflete, spre adevărul din lume — spre *Adevăr*.

Ori pacostea lumii e că nu caută adevărul. Caută plăcerea apropiată a simțurilor, pentrucă nu-și dă seama că singura plăcere adevărată și trainică este cea a adevărului. Lumea nu caută adevărul; pentruaceia cei ce-l caută,

devin neverosimili, p ar and, în compara ie, cred, cu „realitatea” ce ne  nconjoara, adev arul insu i neverosimil. Ori căutarea adev arului e o *plăcere constitutivă* a fiin ei celor cu talent, tocmai prin aceasta devenindu-le o *necesitate*, iar piedicile — atâtea... ce le pun ceice, nesim indu- i plăcerea nu simt nici îndemnul adev arului, — fac neputin a ori greutatea de a afla adev arul — greu de suportat. Pentru aceea se potrive te talentului cuvintele lui Co buc despre via a :

„O via a chin răbdat, dar una  tiu

Ea ni s'a dat ca s'o trăim” („Moartea lui Fulger“)

Din acest punct de vedere *talentul* se confunda cu *via a*. A te întreba deci dacă ai talent sau nu, pare acela i lucru cu a te întreba dacă ai *viața*  n tine. Pare pu in paradoxal  ntrat ta că găsim atât de greu cuvintele menite a exprima ceea ce g ndim  i sim im. De i chiar fraza din urmă cuprinde în sine o con radic ie, fa a cu realitatea sufletească : căci *cuv ntul nu trebuie căutat*; când gândul  i sentimentul este des v r it, — cuv ntul cade singur, cum se scutură s m n a rodului copt.

Cu toate acestea încercăm să ne apropiem, nu at t de de înţelegerea, c t mai ales de explicarea unei realit ti, pe care o sim im însine, poate tot dela etatea, în care te frămînți Dta. acum, *talentul*, care ni-se pare nouă că se confundă cu *via a*. Dar pentru a putea face  i pe altul, aici în speța pe Dta, să simți această confundare, ne sim im nevoi i a ne întoarce privirea sufletului spre meleaguri, cu at t mai reale, cu c t par mai tainice ; cu at t mai pline de viața, cu c t se pot părea unora, cari „n'au ochi de văzut” — mai închipuie: spre meleagurile *credin ei*... spre a *Cel* ce a venit : „*ca viața să aibă  i mai multă să aibă...*” „*iar viața era lumina oamenilor, iar lumina într'u întunec luminează  i întunerecul nu acuprins-o...*”

E at t de natural ca cel ce are *lumină* adică *viața*  ntru el, să *vrea*, fiindcă trebuie să *lumineze* ; dar tot at t de natural e ca întunerecul — care e nevoin a luminării — să nu cuprindă lumina, ca să o întunece... iar cel ce o poartă să se  ndurereze — să suferi.

Căci această lumină, această viața, acest *talent*, nu este altceva decât : bun credin a  i bun voia a, atât de greu

de suportat *de cei ce nu o au*. „Mundus vult decipi...“ Lumea vrea să fie înșelată, înșelându-se înainte de toate pe sine însuși. Ori bunăvoința din tine, prin *sinceritatea* — care e *bunăvoință de a te vedea așa cum ești*, — te oprește de a te înșela și a înșela: de unde contradicția dintre tine și lumea care te înconjoară: care se vrea a rămâne în iluzii de a se ști ceeace *se crede*, — instinctiv simțind a nu avea *putere a deveni* ceeace trebuie să fie.

Pentru aceea cel ce are lumină în el, ori viață, ori talent, — în măsura vieții și a talentului — va suferi; măsura suferinței putându-i servi de măsură a talentului; acesta fiind și factorul care-i creează ori învederează puțința și nevoița: *singurătățile* pe care Eminescu o numește „suferință dureros de dulce“.

Evident că pentru unul cu marele, singurul dar al vieții din suflet, — *prietenia*, atât de prețuită, devine un ceva de râvnit, dar tot atât de greu de aflat și păstrat. Pretenia *dă* și se *dă*, căci *a da* e mângăerea adevărată, nu a primi. Pentru aceea cel bogat sufletește nu poate rămâne decât singuratic: tocmai pentru aceea *umilirea* oricât de nevoită, în care nu poate să nu-i învăluiască pe cei pe cari mereu și nesfârșit îi împărtășește din bogăția-i nesfârșită. Dacă și găsește egalul, pe care să nu-l umilească superioritatea lui, bucuria simțită, în astfel de împrejurări, nu se poate descrie. Nu știu dacă e posibilă aceasta altfel decât în teorie, căci sufletele adevărat sincere, tinzând spre nemărginit și nemulțumindu-se decât cu absolutul, par a fi sortite a nu-și găsi, ori a-și găsi cu greu și a-și putea păstra și mai anevoie prieniile. . . .

Suferința este deci partea de moștenire a celor ^{aleși} : dar nici *bucuriile* și plăcerile interne sufletești, pe care ^{le} simt ei, nu le pot simți, nici bănui cei cu opaițe ale vieții în sufletele împânzite și împăienjinite de atâtea ațe ale bucuriilor mărunte și neputincioase. Mângăierea ^{adevărată} a celor bogați în viață launtrică, le-o poate da singur *credința*.

Fericiți cei ce o au și nutresc. Aceștia își îmbogățesc mereu flacăra vieții din ei, își potențează puțința bucuriei întărită, ca și vinul, pe drojdiile de suferință: „Cel ce n'a

gustat amarul nu știe ce e zaharul." Munții sunt cu atât mai înalți, cu cât văile sunt mai adânci. Iar întunerecul e cu atât mai de nepătruns, cu cât lumina după care urmează, a fost mai strălucitoare. Evident deci și bucuria și fericirea (mulțumirea) e cu atât mai liniștitoare, mai mângâietoare, mai luminoasă, cu cât suferința a fost mai întu-necată, mai desnădăjduită :

„O fi viața chin răbdat,
Dar ea ni s'a dat, ca s'o trăim,“

căutându-i și găsindu-i rostul și bucuria și frumusețea : *în sufletul nostru* și în al celor pe cari fi putem face să ne înțeleagă, oricum în *Cel*, care ne 'nțelege fiindcă ne-a creat și susține.

Nu credem că mai e necesar să-ți spunem că : *ai talent*. Bucură-te de el, oricât ți s'ar părea că suferi, dar să crezi că merită : nu-i partea lumii, ce-i partea celor ce au în ei viață și o ocrotesc. Cele ce ni le-ai trimis sunt sincere, dar tocmai pentru aceea și numai întru atâta sunt și frumoase și de preț. Ce nu e sincer, oricât ar apare, nu este nici nu poate fi frumos.

Adevărata frumusețe înseamnă viață reală, nu artificială. Viu este tot ce e, și numai ce este sincer simțit, tot ce e ticluit, din afară de sinceritate, este artificial, fără a putea fi și deveni într'adevăr altceva, oricât de greu ar este nici cuvântul, decât cadavru sulemenit.

Neîncrederea ce o simți — față de puterile tale, nu e semnul absenței, ci tocmai dovada talentului din tine, cu atât mai mare, oricum, cu atât mai durabil, cu cât și neîncrederea e mai supărătoare și mai de lungă durată. — Căci cel ce se crede *știind*, nu mai învață, iar cel ce se știe *ajuns*, nu mai progresează. Cuminența nefiind altceva decât continua *teamă* (și convingere, chiar știință) a *neștiinții* ce îndeamnă activ spre știință.

Neexistând altă prostie, decât convingerea cuminenței, care este cu atât mai inactivă, cu cât această convingere este mai „dăsăvârșită“

Nu te neliniștească deci, nici să te întristeze, în prea mare măsură, neîncrederea, ce o simți mereu față de puterile tale : nu e menită să producă oprirea sborului spre

cele înalte, nici ciuntirea aripilor, dimpotrivă îl va înțeți și-l va face posibil sborul, spre sfere cu atât mai înalte, cu cât neîncrederea te face să te cobori mai adânc în tine, prin sinceritatea ce delătură toate obstacolele din drumul putinței găsirii adevărului din tine și din lume.

Adevărul frumosul și binele, unul și același lucru primit din părți diferite, este nesfârșit; sufletul, în care s'a putut zămislî plăcerea de a-l râvni și căuta, progresează, spre cunoașterea și biruirea lui, în măsura *credinței* de a-l putea birui și a *temerii* de a-l putea pierde; singură *convingerea de-a putea fi ajuns* pe piscul științei frumosului și binelui, îl face nu să se oprească, ci să cadă și să lungească spre neștiința și neputința de unde a pornit, cu atât mai vertiginos, cu cât convingerea științei este mai deplină, deci mai lipsită de lumină.

Singură moartea te oprește și fixează. Viața nu are oprire, ori progresăm ori regresăm. Și acest progres nu e condiționat de etate, nici de puteri ce se razimă pe simțuri, ci singur pe credință de-a te putea și a trebui să te apropii de cunoașterea desăvârșirii, pentru atingerea căreia suntem creați, biruirea căreia ne constituie fericirea râvnită. Pentru aceea se înalță numai cei ce sunt smeriți și se umilesc iremediabil cei ce se simt înălțați.

Servească-ți deci cele de ce te temi spre mângâiere, dar spre adevărată continuă temere: ca să nu-ți pierzi teama, ce constituie începutul înțelepciunii. („Începutul înțelepciunii este frica lui Dumnezeu“.)

Dacă atâtea, talente, într'adevăr mari și multe ale neamului nostru se opresc, în drumul lor spre înălțare și desăvârșire, cad și pier, e tocmai pentru desăvârșirea în ei (pentru piscurile de frumusețe și adevăr crezute atinse) a mângâierii premature și a mândriei pentru convingerea de-a fi ajuns pe un pisc de unde se privește, dar se și rostogolește înapoi și în jos.

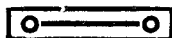
„Când ați făcut tot ce trebuia să faceți, ziceți: Slugi nevrednice suntem, ceace a trebuit să facem am făcut“ și „Văzut-am pe Satana, ca pe un fulger căzând din cer“ — sunt cuvintele Mântuitorului, pe care pentru a le înțelege, e bine să știm: că Satana, înainte de a deveni Sata-

nă, Inger a fost; și că adevăratul păcat original și qu asi constitutiv al ființei umane decăzute, este *mândria* și *suficiența de sine*, împotriva căreia, — ca să putem deveni, ceea ce ne mângăiem a fi, oameni, ceea ce va să fie: fiii lui Dumnezeu: — *va să luptăm* o viață întreagă, *cuprinși* în aceeași măsură de *teamă*, în care vom fi mereu nutriți de *încredere* și struniți de *ajutorul* Celui ce ne îndeamnă: Nu vă temeți, eu am învins lumea: învingându-mă pe mine!

Dacă Satana a putut cădea ca un fulger din cer, tocmai lumina din el întunecându-l, pentru strălucirea ei, nevoind să slujească Aceluia, care-i dăruise putinta luminii dintrânsul, dacă Adam cel bun, drept și curat, a jinduit să se înfrupte din pomul *științei* binelui și al *răului*: ca să fie asemenea lui Dumnezeu, („veți fi asemenea lui Dumnazeu“ nu e o tendință ce ar putea fi condamnată, ci o suficiență condamtabilă), — noi bieți oameni ce suntem, va să știm că puțința de a cădea ne e tăria. ce ne îndeamnă spre necontentită grije, („Cui i se pare că stă, să aibă grije să nu cadă“), iar recunoașterea căderii ne e puțința de ridicare și înălțare; Va să ne pocăim pentru a se apropia de noi împărăția cerurilor, care întru noi este și se desăvârșește.

După cele precedente, credem ci nu e nevoie să te mai asigurăm de încercarea, oride câte ori ai avea nevoie, de-a te ajuta să-ți lămurești nedumeririle ce te sbiciuiesc, fiindcă ne sbiciuiesc pe toți; ca să nu adormim spre moarte; ca la rândul D-tale să ajuți pe atâtea și atâția neajutorati ce-și vor pune nădejdea în bunăvoința și puțința D-tale de a-i ajutora.

AUGUSTIN COSMA.

Moș Crăciunul copilăriei mele...

Intuneric... Intuneric și tăcere... Noaptea, care vestește apropierea Crăciunului, a căzut de mult...

Cu capul în mâini, cu privirea fixă, îmi las sufletul inundat de valul amintirilor...

Afară, vântul se tângue încet, în timp ce fulgii

de zăpadă, ca niște mici stelute de briliante sclipitoare, cad încet pe pământ...

Liniște... O liniște dulce și, totodată înfiorătoare... Afară, vântul se tângue tot mai tare, fulgii cad tot mai des, iar întunericul este din ce în ce mai de nepătruns...

...Dar, nu aprind lumina... De ce așa avea nevoie de lumină, când amintirile le văd mai clare, mai puternic, la luminița sufletului meu?

...Da, era o noapte ca aceasta de acum, însă care mi s'a întipărit atât de puternic în inimă, încât n'o mai pot uita... O, tu ai fost cel mai frumos Moș Crăciun ce l-am văzut vreodată... Moș Crăciunul copilăriei mele!...

...Era în seara de Ajun...

Toți așteptam cu înfrigurare pe Moș Crăciun.

Eu, care aveam vreo cinci ani, nu puteam sta în loc: „Ce-mi va aduce, oare, Moș Crăciun?“ Și părinții mei erau nerăbdătorii, pentru că bunicul urma să fie „Moș Crăciun“ și voiau să vadă cât de bine își joacă rolul.

În sfârșit, din camera alăturată, se auzi un clopoțel; m'am năpustit spre ușă, urmată de părinții mei, care nu se bucurau mai puțin decât mine...

Dar, odată ajunsă în pragul odăii vecine, m'am oprit, orbită, parcă: în fața mea, se ridica un brad minunat, foarte înalt (a trebuit să taie din el un metru, căci altfel ar fi trecut prin tavan) și plin de globuri minunate, beteală și jucării; iar la picioarele pomului, era un cărucior cu o păpușă admirabilă de porțelan. Dar, ceea ce mă fermecase cu desăvârșire, era Moș Crăciun! Da, Moș Crăciun în carne și oase! Era frumos, cu barba lui albă și stufoasă, cu ochii lui albaștri, cu mustățile albe, era măreț, cu statura lui înaltă, dar puțin gârbovită, cu căciula roșie cu blăniță albă și cu hainele sale, roșii, albe și împodobite cu argint.

Bătând în pământ cu bastonul său cu măciulie de argint, (de care abia târziu mi-am dat seama că îl mai văzusem la bunicul) el strigă cu glas sever, dar

îmbânzit de bunătatea ochilor albaștri: „Ai fost cuminte?“ Bine înțeles că răspunsei afirmativ, împlo-
rând cu privirea, speriată, pe părinți, care, amenin-
țându-mă cu degetul și zâmbind, răspunseră: „Da, a
fost foarte cuminte!“

Iar „Moș Crăciun“, se prefăcu că crede, cu toate
că el știa mai bine ca oricine, că nu era adevărat!

Apoi, începu să împartă darurile... In vremea acea-
sta, eu stăteam și-l priveam, uimită...

O, bunicule!... Această imagine minunată, a ta,
mi s'a întipărit în suflet și nu te pot vedea altfel, de-
cât dominând pe toți cu pri irea ta, măreț, frumos și
plin de demnitate, în fața ochilor mei uimiți și fer-
mecați!...

GIGI

Liceul „Carmen Sylva“
clasa IV-a A.

BCU Cluj / Central

Library Cluj

Prinos.

Din raze luminoase, vii de soare,
Din imn încântător de ciocârlie 'n zori,
Din murmur dulce de isvcare,
Din gingașe petale de'nmiresmate flori,

Iisuse sfânt, eu azi aş vrea, din ele
Să-Ți împletesc cununa mulțumirii mele
Și s'o aștern prinos, la 'nsângeratele-Ți picioare,
Căci glasul meu l-ai ascultat :
Tu mi-ai dat za de'ncredeae și de răbdare
Și bucurie sfântă sufletului meu ai dat.

Primește Doamne, dar, din darurile Tale

N. I. BREBENEL.

